

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **T. K.**, zastoupené Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem V Jámě 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2007, č. X, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2010, č. j. 15 Cad 59/2008 – 36

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 960 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Marie Klinerové.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 15. 11. 2010, č. j. 15 Cad 59/2008 – 36 (dále jen „napadený rozsudek“). Tímto rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 26. 10. 2007, č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím byl žalobkyni přiznán starobní důchod ve výši 2240 Kč měsíčně podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a dle Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení vyhl. pod č. 116/1960 Sb. (ve vztahu k Ruské federaci pozbyla platnosti ke dni 31. 12. 2008, dále jen „Dohoda“). Od ledna 2007 jí byl přiznán starobní důchod ve výši 2384 Kč

měsíčně. V odůvodnění stěžovatelka uvedla, že procentní výměra důchodu byla stanovena procentní sazbou z výpočtového základu, který činil 553 Kč a jeho výše odpovídala osobnímu vyměřovacímu základu za roky 1986 - 2005. Jelikož výše procentní výměry činí nejméně 770 Kč, činila procentní výměra tuto částku. Základní výměra důchodu byla započtena ve výši 1470 Kč.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že osobní list důchodového pojištění je naprosto nesrozumitelný, nejasný a zmatečný. Dále namítla, že celý svůj život pracovala jako učitelka a její manžel jako lékař. Již v Ruské federaci pobírala důchod. Když s manželem přijeli do ČR za svou dcerou, která zde má trvalý pobyt, vzdali se důchodu v Ruské federaci a požádali o důchod v ČR. Přiznaný důchod jí však nestačí k pokrytí životních nákladů, a proto veškeré jejich potřeby musí hradit jejich dcera. Z toho důvodu žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatelky a vrácení věci k novému rozhodnutí.

Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení. V odůvodnění především vyložil právní úpravu obsaženou v ustanoveních § 15, § 16 a § 34 zákona o důchodovém pojištění. Dále vyhodnotil obsah správního spisu, z něhož vyplynulo, že žalobkyni byl v Ruské federaci přiznán starobní důchod od 18. 9. 1989 a od 1. 5. 2006 jí byla zastavena výplata důchodu na území Ruské federace z důvodu přesídlení do ČR. Žalobkyni bylo vydáno Policií ČR, oblastním ředitelstvím cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, oddělením cizinecké policie Teplice povolení k trvalému pobytu, které nabylo právní moci dne 1. 3. 2006. Krajský soud dovodil, že na posuzovanou věc je třeba aplikovat ustanovení obsažené v čl. 5 odst. 2 Dohody. Rozhodnou skutečností pro aplikaci relevantní právní úpravy není totiž skutečnost, zda žalobkyně po přesídlení do ČR pracovala či nikoliv, ale rozhodujícím kritériem je skutečnost, že žalobkyně přesídlila do ČR až po přiznání starobního důchodu. V ustanovení čl. 5 odst. 2 je ve větě druhé uvedeno, že u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky, se při stanovení výdělku při přiznávání důchodu postupuje stejně jako u občanů, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali. Skutečnost, že žalobkyně pracovala i po přiznání starobního důchodu, a to v domovské zemi i po přesídlení do ČR, a dosahovala výdělků, nemůže mít vliv na stanovení vyměřovacího základu pro stanovení výše starobního důchodu. K výdělkům dosahovaným po přiznání starobního důchodu není možné při stanovení vyměřovacího základu pro stanovení výše starobního důchodu přihlížet. Rovněž není možné považovat za jediné kritérium pro určení postupu pro stanovení výdělku při přiznání důchodu občanům, kteří přesídlili do ČR z Ruské federace, skutečnost, že žadatel po přesídlení do ČR pracoval či nikoliv, neboť pak by speciální úprava pro osoby, které přesídlily po přiznání důchodu, pozbývala jakýkoliv význam. Krajský soud dále vycházel z toho, že starobní důchod byl žalobkyni přiznán již od 18. 9. 1989 a rozhodnutí o trvalém pobytu žalobkyně nabylo právní moci až dne 1. 3. 2006. Z toho krajský soud dovodil, že žalobkyně přesídlila na území ČR až po přiznání starobního důchodu. Proto krajský soud shledal napadené rozhodnutí jako nezákonné, neboť při stanovení výdělku pro přiznání důchodu použila nesprávné ustanovení Dohody, v důsledku čehož došlo z její strany k nesprávnému stanovení výše starobního důchodu žalobkyně. Krajský soud závěrem poukázal rovněž na související věc týkající se manžela žalobkyně, která byla rozhodována Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 Ads 25/2009.

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že považuje rozsudek za nezákonný v důsledku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“.]. V odůvodnění uvedla, že v případě výskytu mezinárodního prvku se doba pojištění získaná na území smluvního státu hodnotí vždy na podkladě sdělení cizozemského nositele pojištění, což znamená, že se hodnotí ta doba, která byla získána podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla získána. Toto pravidlo je nedílnou součástí nejen Dohody, ale v oblasti sociálního zabezpečení i ostatních mezinárodních smluv a koordinačních nařízení. Co se týče hodnocení výše vyměřovacích základů v případech, ve kterých se vyskytuje mezinárodní prvek je pak jejich stanovení a následné zhodnocení ponecháno pouze na vnitrostátních předpisech smluvní strany. Jinak je tomu však v případě Dohody, která se sice v postupu hodnocení získaných dob pojištění nijak neodlišuje od ostatních mezinárodních smluv ani koordinačních nařízení (čl. 4 odst. 2 Dohody), zato však v otázce stanovení výdělku, z něhož se má důchodová dávka vypočítat, je zcela striktní. Jednak tím, že ve svém čl. 6 a 7 Dohoda uvádí, že nárok na důchod podle vnitrostátních předpisů země, do níž občan přesídlil, vzniká od prvního dne měsíce následujícího po přesídlení a zastavení důchodu v zemi, z níž přesídlil, přičemž se důchodové nároky přesídlivších občanů již nepřezkoumávají, a jednak tím, že podle čl. 5 Dohody je stanoveno, z jakého výdělku má být důchod vypočítán. Připomněla, že pojem „přesídlení“ byl vyložen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 6 Ads 56/2009 - 52.

Stěžovatelka proto nesouhlasí s názorem krajského soudu, že k výdělkům dosahovaným po přiznání starobního důchodu není možné při stanovení vyměřovacího základu pro stanovení výše starobního důchodu přihlížet, neboť samotný čl. 5 Dohody jednoznačně stanoví, že při stanovení výše přiznávaných důchodů a jiných dávek se příjmy zohledňují vždy, a to příjmy buď získané na území státu, do něhož žadatel přesídlil, anebo se vychází z fiktivního průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace. Pro správný výběr relevantního ustanovení Dohody je tedy nejprve třeba jednoznačně stanovit, zda-li žalobkyně po přesídlení na území ČR pracovala, či nikoliv. Stěžejní bod právního posouzení věci proto spočívá v určení data, od něhož byl žalobkyni povolen trvalý pobyt na území ČR. Stěžovatelka v tomto ohledu poukázala především na rozhodnutí Policie ČR ze dne 16. 2. 2006, č. j. SCPP-00344/UL-IX-CI-03-2006, jímž bylo žalobkyni vydáno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. V poučení tohoto rozhodnutí je napsáno, že *„podle § 77 zákona č. 326/1999 Sb. je rozhodnutí, kterým se cizinci povoluje trvalý pobyt, vykonatelné dnem jeho převzetí“*. Rozhodnutí současně obsahuje údaj o tom, že nabylo právní moci dne 1. 3. 2006. Podle názoru stěžovatelky z tohoto rozhodnutí vyplývá, že ho žalobkyně převzala dnem jeho vydání, tedy již dnem 16. 2. 2006. To ovšem podle stěžovatelky znamená, že žalobkyně je na území ČR trvale pobytem nikoliv od 1. 3. 2006, ale již od 16. 2. 2006, kdy se rozhodnutí stalo vykonatelným, a proto na území ČR přesídlila již dnem 16. 2. 2006. Je nepochybně prokázáno, že žalobkyně na území ČR pracovala až do 28. 2. 2006. Žalobkyně po přesídlení na území ČR tedy pracovala, a proto je nutno při výpočtu jejího starobního důchodu aplikovat čl. 5 odst. 1 Dohody, z čehož vyplývá, že pro účely stanovení výše osobního vyměřovacího základu (§ 18 zákona o důchodovém pojištění) by se mělo vycházet z vyměřovacích základů, které účastnice získala v zaměstnání na území ČR.

V takovém případě byl postup stěžovatelky správný. Stěžovatelka proto zásadně nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, který ji zavazuje ke zohlednění skutečnosti, že žalobkyně přesídlila na území ČR až po přiznání starobního důchodu (čl. 5 odst. 2 Dohody) a není tak rozhodující, zda po přesídlení na území ČR pracovala či nikoliv. Dále upozornila na rozporné právní názory v této otázce vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 3 Ads 25/2009 - 53 a rozsudek téhož soudu ze dne 15. 6. 2010, č. j. 4 Ads 58/2009 – 38, který podle názoru stěžovatelky potvrzuje její právní názor na věc. Závěrem stěžovatelka poukázala na to, že výklad čl. 5 odst. 1, 2 musí být konformní a jednotný ve všech případech, neboť i výše dosahovaných příjmů z výdělečné činnosti konané na území ČR po přesídlení může být vyšší než průměrný měsíční výdělek zaměstnance obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu. S uvedenými argumenty stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem. Podle jejího názoru není podstatné, ke kterému datu žalobkyně trvale přesídlila na území ČR, zda to bylo ke dni vydání rozhodnutí (16. 2. 2006), anebo ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (1. 3. 2006). Pro posouzení této věci není ani rozhodné, kdy došlo ke vzniku jejího trvalého pobytu na území ČR, neboť je nepochybné a nesporné, že žalobkyni byl přiznán starobní důchod na území Ruské federace od 18. 9. 1989, a proto nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů vznikl žalobkyni dnem zastavení starobního důchodu ruským nositelem pojištění, tzn. dnem 1. 5. 2006. Za rozhodnou skutečnost pro aplikaci čl. 5 Dohody tedy žalobkyně považuje to, že měla v zemi původu vyměřen důchod, nikoliv to, zda po přesídlení v ČR pracovala, či nikoliv. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu byly zjištěny následující relevantní skutečnosti:

Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že žalobkyně pracovala v ČR od 20. 9. 2004 až do 28. 2. 2006. Od 1. 3. 2006 do 30. 4. 2006 je uvedena vyloučená ruská doba pojištění.

Podle úředního překladu potvrzení Penzijního fondu Ruské federace byla žalobkyni ukončena výplata důchodu na území Ruské federace ke dni 1. 5. 2006.

Z opisu rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, ze dne 16. 2. 2006, č. j. SCPP-00344/UL-IX-CI-03-2006, vyplývá, že žalobkyni bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 26. 4. 2006 (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V poučení tohoto rozhodnutí je uvedeno, že „*proti tomuto rozhodnutí lze podle § 53 a § 54 odst. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Sb., správním řízení , ve znění pozdějších předpisů podat u Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, oddělení cizinecké policie Teplice ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení odvolání k Ředitelství služby cizinecké a pohraniční Policie ČR. Podle § 77 zákona č. 326/1999 Sb. je rozhodnutí, kterým se cizinci povoluje trvalý pobyt, vykonatelné dnem jeho převzetí*“. Podle doložky právní moci nabylo toto rozhodnutí právní moci ke dni 1. 3. 2006.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Předmětem sporu v posuzované věci je otázka výkladu ustanovení čl. 5 odst. 1 a 2 Dohody ve vztahu k relevantním ustanovením zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném a účinném v době vydání souhlasu k trvalému pobytu podle § 66 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Posouzení této právní otázky se Nejvyšší správní soud věnoval ve stejné věci manžela žalobkyně P. K. vedené a rozhodnuté u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 25/2009 – 53. Od závěrů, k nimž dospěl v této předchozí věci, se Nejvyšší správní soud nemá důvod odklonit ani v nyní posuzované věci týkající se výše starobního důchodu žalobkyně.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje jak se stěžovatelkou, tak s krajským soudem v tom, že v projednávané věci je třeba aplikovat čl. 5 Dohody, který zní takto:

1. *Občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení pracovali, vyměřují se důchody a jiné dávky z výdělku dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž přesídlili.*

2. *Občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany* ***a po přesídlení nepracovali****, vyměří se důchody a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky.*

V projednávané věci se jedná o posouzení a rozhodnutí otázky, zda na případ žalobkyně aplikovat čl. 5 odst. 1 nebo odst. 2 Dohody. Ze znění tohoto ustanovení je nepochybné, že pro jeho výklad je klíčový význam pojmu „přesídlení“. Jestliže by totiž žalobkyně pracovala v České republice před přesídlením, pak by se na ni odstavec 1 nevztahoval; pokud by v České republice pracovala po přesídlení, pak by se něj odstavec 1 vztahoval.

Výkladem pojmu „přesídlení“ ve smyslu čl. 5 Dohody se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 6 Ads 56/2009 - 52, přístupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k názoru, že přesídlení ve smyslu Dohody nastává nejdříve dnem vydání souhlasu s tímto přesídlením podle čl. II Protokolu k Dohodě; za souhlas je třeba považovat povolení k trvalému pobytu podle § 66 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Tento výklad je pro Nejvyšší správní soud

směrodatný i v posuzované věci, přičemž ani stěžovatelka proti tomuto výkladu nic nenamítala.

Stěžovatelka však činí sporným výklad samotného data (tj. časového okamžiku), k němuž nastaly v případě žalobkyně účinky přesídlení do ČR, a to v návaznosti na výklad ustanovení § 77 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném a účinném do 26. 4 .2006 (tzn. do nabytí účinnosti novely č. 161/2006 Sb.). Stěžovatelka poukázala na to, že v dané věci krajský soud vycházel z data právní moci rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území ČR, tj. z data 1. 3. 2006. S tím stěžovatelka ovšem nesouhlasí a namítá, že bylo nutno vycházet z data převzetí písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí, od něhož počala běžet lhůta k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí. Tímto problémem se dosud Nejvyšší správní soud ani v jednom z rozsudků odkazovaných stěžovatelkou, ani v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 6 Ads 56/2009 – 52., nezabýval.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku jako důvodnou, a to z následujících důvodů: Ustanovení § 77 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění s účinností do 23. 11. 2005 uvádělo, že „*rozhodnutí, kterým se cizinci povoluje trvalý pobyt na území, je **vykonatelné** dnem jeho převzetí*“. Toto znění bylo novelizováno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 24. 11. 2005 tak, že „*rozhodnutí, kterým se cizinci povoluje trvalý pobyt na území, se stává **pravomocným** dnem jeho převzetí*“. Důvodová zpráva k této novelizaci (bod č. 84) pouze uvádí, že se jedná o „*legislativní zpřesnění textu*“. Toto znění předmětného ustanovení bylo znovu novelizováno zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006 tak, že bylo úplně vypuštěno a nahrazeno jiným zákonným textem bez obsahové náhrady. Důvodová zpráva k této novelizaci neuvádí žádné vysvětlení. K datu vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu zákon č. 326/1999 Sb. nevylučoval možnost podání odvolání proti tomuto rozhodnutí (srv. § 168, § 169 a contrario zákona č. 326/1999 Sb., ve znění s účinností do 26. 4. 2006). Právní úprava právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí o povolení trvalého pobytu cizince na území ČR tedy nebyla k datu vydání rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, ze dne 16. 2. 2006, č.j. SCPP-00344/UL-IX-CI-03-2006 jednoznačná ani bezesporná. Vzhledem ke „zpřesňující“ novelizaci zákonem č. 428/2005 Sb. je otázkou, zda zamýšlel zákonodárce vztáhnout nejen vykonatelnost, ale i právní moc k datu převzetí rozhodnutí účastníkem řízení. Jakkoliv tomu dikce zákona v rozhodném období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení trvalého pobytu žalobkyni v posuzované věci, do značné míry napovídala, nelze z této zákonné dikce pro účely posuzované věci přímo dovodit, že právní moc citovaného rozhodnutí nastala již ke dni jeho převzetí žalobkyní (tj. dnem 16. 2. 2006, kteréžto datum lze dovodit pouze odpočtem patnáctidenní lhůty k podání odvolání od data 1. 3. 2006 uvedeného v doložce právní moci). Brání tomu především princip předvídatelnosti a legitimního očekávání, které chrání adresáty veřejné správy před takovými následky individuálních správních aktů, které nebylo možno za daných okolností předpokládat. Policie ČR totiž evidentně nevycházela z novelizovaného znění ustanovení § 77 zákona č. 326/1999 Sb., nýbrž z jeho předchozího znění účinného do 23. 11. 2005 (přičemž Nejvyšší správní soud stejně jako stěžovatelka nepřehlédl, že nevycházela ani z již účinného správního řádu z roku 2004. Jestliže v citovaném rozhodnutí o povolení trvalého pobytu bylo v poučení uvedeno, že „*rozhodnutí, kterým se cizinci povoluje trvalý pobyt, je vykonatelné dnem jeho převzetí*“, nikoliv však „pravomocné“ (tzn. byla použita k datu vydání rozhodnutí již zrušená dikce citovaného ustanovení účinná do 23. 11. 2005), pak

žalobkyně mohla legitimně očekávat a vycházet z toho, že rozhodnutí je okamžikem převzetí vykonatelné, ale jeho právní moc nastane až uplynutím zákonné patnáctidenní lhůty k podání odvolání, o níž byla žalobkyně Policií ČR v citovaném rozhodnutí rovněž poučena. Nejvyšší správní soud k tomu dále podotýká, že citované rozhodnutí je platným individuálním správním aktem statusového charakteru, který nebyl nijak přezkoumán ani zrušen a jehož zákonnost nebyla ani v předmětném řízení posuzována, a proto je třeba na základě principu presumpce správnosti vycházet ze skutečností v něm uvedených. Z uvedených důvodů nelze přijmout závěr, že toto rozhodnutí nabylo právní moci již dnem 16. 2. 2006, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž až dnem vyznačeným na doložce právní moci (1. 3. 2006).

K námitce stěžovatelky směřující k různému výkladu tohoto problému v judikatuře zdejšího soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že pojem přesídlení (čl. 5 Dohody) ve vztahu k rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu cizince ve smyslu § 66 zákona č. 326/1999 Sb. je třeba vykládat v časovém rozměru tak, že k přesídlení cizince do ČR dochází až okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, nikoliv však dříve (srv. tentýž právní názor v souvisejícím rozsudku 9. 6. 2010, č. j. 3 Ads 25/2009 - 70). Namítá-li stěžovatelka, že se Nejvyšší správní soud odklonil od tohoto názoru ve svém rozsudku ze dne 15. 6. 2010, č. j. 4 Ads 58/2009 – 38, pak je třeba uvést, že tento rozsudek řešil rovněž otázku přesídlení žadatele z Ruské federace ve vztahu k povolení k pobytu na území ČR. Byť se jednalo o věc, v níž figurovala stěžovatelka v opačném procesním postavení (tzn. jako žalovaná), dospěl Nejvyšší správní soud k totožnému právnímu závěru jako v nyní posuzované věci. Konkrétně shledal, že v případě žadatele nebyly podmínky pro aplikaci čl. 5 odst. 1 Dohody, nýbrž měl být aplikován odstavec 2 tohoto článku, neboť žadatel po svém přesídlení do ČR nevykonával práci. Jedinými odlišnostmi případu řešeného v tomto rozsudku bylo pouze to, že datum „přesídlení“ bylo dovozeno z data uvedeného v průkazu o povolení k pobytu, neboť ve správním spisu žalované nebylo obsaženo samotné rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu, a dále také to, že žadatel byl dlouhodobě pobývajícím rezidentem Evropské unie na území ČR. Tento druh pobytu byl ovšem hodnocen jako obdobný trvalému pobytu cizince podle ustanovení § 66 zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud tedy konzistentně zastává názor, že pokud žadatel nepracoval po svém přesídlení do ČR, musí mu být započteny jako vyměřovací základ fiktivní výdělky ve smyslu čl. 5 odst. 2 Dohody. Nejvyšší správní soud proto nesdílí názor stěžovatelky, že v jeho judikatuře došlo k namítanému rozporu, a neshledal tak důvody ani pro předložení věci do rozšířeného senátu (§ 17 s. ř. s.).

Ve vztahu k nyní posuzované věci z těchto východisek vyplývá jednoznačný závěr. Jelikož pracovní činnost žalobkyně byla ukončena dnem 28. 2. 2006 a rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci dnem 1. 3. 2006, tedy po uplynutí lhůty k podání odvolání. Od tohoto data žalobkyně již nepracovala a pouze pobírala do 1. 5. 2006 starobní důchod z Ruské federace. Není proto správný právní názor, že žalobkyně po přesídlení pracovala (čl. 5 odst. 1 Dohody), protože žalobkyně pracovala pouze před přesídlením a po přesídlení už nikoliv. V projednávané věci tedy nelze aplikovat čl. 5 odst. 1 Dohody, jak se domnívá stěžovatelka, a na výpočet důchodu žalobkyně skutečně dopadá čl. 5 odst. 2 Dohody, byť z jiných důvodů, než krajským soudem uvedených. Pro posouzení věci je totiž rozhodné, že žalobkyně po svém přesídlení do ČR, k němuž došlo

až dne 1. 3. 2006, již dále nepracovala a neměla v ČR žádné výdělky, a nikoliv skutečnost, že stěžovatelce byl přiznán v Ruské federaci starobní důchod před přesídlením do ČR. Samotná změna odůvodnění oproti dikci napadeného rozsudku, vede-li k témuž právnímu závěru, však není důvodem pro jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; navíc je ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. orgánem důchodového pojištění a nemá tak toto právo ze zákona. Žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti. Jelikož zástupkyně žalobkyně požadovanou výši náhrady soudu nesdělila, vycházel Nejvyšší správní soud z úkonů zřejmých ze spisu. Proto přiznal žalobkyni podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, 1 x 500 Kč za jeden zjištěný úkon právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 3. 2011). Dále přiznal i náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Jelikož je ze spisu zřejmé, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznal Nejvyšší správní soud i zvýšení náhrady nákladů řízení o částku této daně (20 % z 800 Kč). Celkem tedy náleží žalobkyni náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 960 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu